

exit de vestingbar

Ik vindt, dat het ESTD-feest een geslaagd evenement is geweest, maar omtrent één ding wil ik mijn hart graag even luchten. Omstreeks 3 uur donderdag nacht (8-4-'76) ging ik na het opruimen van Vivaan naar de Vestingbar om daar een pilsje te drinken. (Ben (was) een vrij frequent bezoeker). Na het ritueel van aanbellen en elkaar door de tralies bekijken, ging de deur open. De 2 portiers (beide goede bekenden) deelden mee dat de Vestingbar gesloten was en er niemand meer in mocht. Nadat één van de portiers op z.g. vertrouwelijke toon mompelde: "wacht maar, je komt er zo wel in" ging de deur dicht. Bij de gratie gods mag men dus tegenwoordig enige tijd buiten in de kou staan, alvorens de heilige Vestingbar in te mogen. De volgende dag hoorde ik, dat de Vestingbar tot 7 uur 's morgens open was gebleven. Eén van de vele redenen van hun gedrag was; er waren moeilijkheden. Woensdags waren er enige gasten lastig geweest en donderdags had men er ook last van, werd gezegd. Als je een "vaste" klant weigert zeg dan wel waarom en ga geen lullige smoesjes aan de deur verkopen. De Vestingbar (bestuur en tappers) mag zich wel eens afvragen, waarom er nooit moeilijkheden in de Kelder, Sociëteitsbar en Vivaan zijn (moeten ze niet zeggen dat na 1 uur alle lastige klanten bij hun komen). De moeilijkheden zullen wel ontstaan door een arrogante houding achter het buffet tegenover het publiek, gebrek aan ervaring en mensenkennis. Maar ja, wat verwacht je ook als deze mensen maar f 5,50 per uur krijgen. Het is makkelijker moeilijkheden te krijgen dan ze te voorkomen. Het geld dat in deze bar nog geïnvesteerd wordt, zoals b.v. subsidie, beschouw ik op het ogenblik als weggegooid geld. Wanneer men deze ruimte echter ombouwt, als showroom voor luidsprekerinstallaties en stereo-apparatuur vind ik dit een goed idee. Maar niet onder de naam Vestingbar. Aangezien er ook goede tappers, tapsters en portiers zijn moeten deze dit stuk maar naast zich neerleggen.

Harry Veldwijk

mohan

Een wat precair onderwerp, dit keer: het dr. Chandra Mohan herdenkingsfonds.

Laat ik beginnen met voorop te stellen dat ik geen moment twijfels heb of heb gehad aan de goede bedoelingen van de oprichters van het fonds.

Toch laat zoets als het organiseren van een liefdadigheidsconcert bij mij een wat wrange smaak achter. Misschien dat een dergelijke wrange smaak er ook wel de oorzaak van is dat het concert, naar ik me het laten vertellen, maar matig bezocht werd. Te beseffen dat zonder de dood van de Indiase dr. Chandra Mohan er géén optreden van de Almelose topformatie Mr. Booboo zou hebben plaatsgevonden, staat een ongecompliceerd muzikaal genot in de weg. Hoewel ik me toch ook niet helemaal lekker voelde door niet naar het liefdadigheidsconcert te gaan. Enkele uren vóór de aanvang van het concert nog, werden er in de mensa nog zo wanhopig kaarten à f 5,- aan de man gebracht en werd me door zorgelijk kijkende chemici zo vaak gevraagd of ik wel wist dat er die avond een liefdadigheidsconcert zou zijn, en dat het in de Vrijhof zou zijn, en dat het om elf uur zou beginnen, dat ik me zelf wel een onmens begon te vinden geen zin te hebben in Mr. Booboo.

Wat hierbij een rol speelt is natuurlijk ook de bittere ironie van het feit dat we pas een fonds zijn gaan oprichten voor het laten

studeren van mensen uit India aan deze th, nadat de eerste indiër hier overleden is. Had Mohan nog geleefd, er zou géén fonds gekomen zijn. Een aangenaam idee voor de eerste indische chemicus die het fonds hier naartoe haalt.

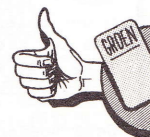
Misschien ben ik een onverbetterlijk cynicus, maar voor, zeg een pakistaans aardrijkskundestudent die in Nederland zijn studie wil afronden, is het natuurlijk wel vervelend dat de mortaliteit onder aardrijkskundige research fellows uit Pakistan zoveel lager ligt dan die van chemici uit India, zou je haast zeggen. Om nog maar te zwijgen van de morele verplichting die er rust op eventuele pakistaanse aardrijkskundestudenten in Nederland om middels hun overlijden zorg te dragen voor de oprichting van een herdenkingsfonds. En al die mensen die overlijden zonder dat er een herdenkingsfonds voor hen wordt opgericht, zijn die soms minder? Kortom, het dr. Chandra Mohan herdenkingsfonds schept een merkwaardig presedent.

Nogmaals, ik twijfel uiteraard niet aan de bedoelingen van de oprichters van het fonds. Ik heb begrip voor het feit dat je, als je op een dergelijke manier een vriend verliest, iets wil doen in zijn nagedachtenis, en uiteraard ben ik voorstander van meer chemie-studenten uit India op de th, maar toch geloof ik dat er een betere vorm van ontwikkelingshulp denkbaar is dan die van het dr. Chandra Mohan herdenkingsfonds. Zou er voor mij zo'n fonds opgericht zijn, ik zou me om draaien in mijn graf.

Over de groene kaart hoefden we deze week niet lang na te denken: *ir. A.F.A.H. de Costa* is de gelukkige. Niet zijn grote aantal voorletters was doorslaggevend voor de jury, maar zijn ondertekening van het pamflet *Democraten Drienerlo vraagt uw aandacht voor Democraten Drienerlo*. Hierin doet hij, samen met een aantal anderen een beroep op de gewone man om voor de kiesvereniging DD in de hogeschoolraad te gaan zitten. Een waarlijk liberaal en lofwaardig initiatief. Gefeliciteerd!

WIE GROEN

De rode kaart kostte de jury aanzienlijk meer hoofdbreken. Bij gebrek aan beter en met bloedend hart moet deze dan maar uitgereikt worden aan de onfortuinlijke columnist *Schaarselaar*. Het voert in dit korte bestek te ver om uitgebreid uit de doeken te doen wat we op deez' onnieme persoon tegen hebben. Een weinig glorieuze overwinning, maar alla, gefeliciteerd dan maar.

WIE ROOD